

MAANDAG 15

LEUVEN. Auditorium Heverlee: Shirins bruiloft, 20 h. Organisatie Gist en Bevrijdingsfilms.

DINSDAG 16

OOSTENDE. Konferentiezaal Stadshuis, 20.30h : "Het Polisariofront over de onafhankelijkheidsbeweging in de vroegere Spaanse Sahara. Org. Vrede VZW

ANTWERPEN. Vrouwencentrum, Meir 80 20 h: Agnes Van Speybroeck in verband met Gordon's opvoedingsmethode "Luisteren naar kinderen".

LEUVEN. Aud. Vesalius, 20.30 h,

film: "Le Filet Americain" van Robbe de Hert met nabespreking met de kineast. Org. DAF

GENT. Centrum voor Seksuele Voorlichting, Willem Tellstraat 13, 20 h. Koordinatievergadering van Vlaamse abortuskomitees.

WOENSDAG 17

BOECHOUT. Sfinks, Heuvelstraat 15, film: 'Promenade dans le pays de la veillesse', 20 h. Org. Sfinks en Bevrijdingsfilms.

LEUVEN. Aud. Vesalius, 20.30 h, film: 'Le Filet Americain' van Robbe de Hert, org. DAF.

GENT. Elcker-Ik, Hoogstr.9,20u, start vormingsreeks "Vlaamse beweging, sociale beweging"(loopt verder op 31/1, 14/2, 1/3) incl.&insch. tel:091/23.50.34.

DONDERDAG 18

OOSTENDE. Cenakel, Vandewoestijnestraat 33, 20.15 h. Toneel: "Mijn moeder, de generaal" van Eli Saghi door De Valk.

BOECHOUT. Sfinks, film: 'Promenade dans le pays de la veillesse', 20 h. Org. Sfinks en Bevrijdingsfilms.

GEEL. Culturele Centrale, 20h, film: Geschiedenisboek 1-2-3- 5-6. Org. Culturele Centrale.

LEUVEN. Aud. Vesalius, 20.30h, film: 'Le Filet Americain' van Robbe de Hert. Org. DAF

BRUSSEL. Aud. Bibliotheek van St. Joost, Scailquinstraat 29, film: 'Het rood vrouwendetachment', 20h Org. Vereniging België-China.

ANTWERPEN. Elcker-Ik, Consciencestraat 46, 20 h: "Krisis in scheepsbouw en scheepsherstelling" met delegaties van Boel en Cocke-rill. Org. Elcker-Ik

VRIJDAG 19

BRUGGE. Zaal De Torre, Baliestraat 58, 19.30 h, film: 'Geschiedenisboek 5-6-7', org. Volkshogeschool en Bevrijdingsfilms.

EKEREN. Jozef Ickxstraat 31, 20 h, film: 'Frontline', org. Bevrijding films en M. Van Steevoort.

BRUSSEL. Luisalaan 123, 13h, film: 'Kafr Kassem'. Org. Hostessenschool en Bevrijdingsfilms.

OUDENAARDE. Jeugdhuis Bokaal, Gevaertsdreef 83, solidariteitsavond met Salik, informatie en verkoop van broeken, 20 h.

GENT. Elcker-Ik, Hoogstr.9, 20u, "De strategie van het politiserend vormingswerk" mmv J.Rombouts, A. Mommen, D.Vandamme, n.a.v. 5 jaar Elcker-Ik Gent.

ANTWERPEN. Centrumtheater, Pastorijsstr.23,20u, toneel:"Als de vos de passie preekt" door theater Symptoon, org: Elcker-Ik.

ZATERDAG 20

ANTWERPEN. Actuele landeninformatie, Tanzania, Algerije, Guatemala, org. Wereldwinkel A'pen, 9.30-16h, Kasy club, Oude leeuwenrui 23.

BOECHOUT. Heuvelstraat 25, 20 h, Film: "Promenade dans le pays de la veillesse", org. Sfinks en Bevrijdingsfilms.

TURNHOUT. Korte Begijnstraat 22, 9 h, film: 'Geschiedenisboek 1-2-3-4-5-6-7-8-9', org. KAJ

ZONDAG 21

BOECHOUT. Heuvelstraat 25, 20h, film: 'Promenade dans le pays de la veillesse', org. Sfinks en bevrijdingsfilms.

MAANDAG 22

OOSTENDE. Groenselpotje, 20u30, Vrouwenpraatgroep van CGSO/VVSH

ANTWERPEN. Elcker-Ik, Consciencestraat 46, Hoe nieuw denken filosofen? Althusser, door Abicht.

KERMT. Tulpenlaan 20, 20u, film: Hoepel hier op; Org. KWB en Bevrijdingsfilms.

DINSDAG 23

OOSTENDE. Ciné Corso, Langestr. 39 Film: "Mannen pa taket".20 u 45. Zweedse triller van Bo Widerberg.

ANTWERPEN. Vrouwencentrum, Meir 80 20 u, Sociale zekerheid - Help uzelf: algemeen + kinderbijslag (Miette Pernot-Els Vanderhallen)

ANTWERPEN. E.I. Consciencestr. 46 20 u; Gespreksavond rond ervaringen met psychiatrie;

WOENSDAG 24

OOSTENDE. 24-25-26-27-28; 20u30; Toneel: "De Bruiloft" Van Bertholt Brecht door de Bacchanten.

EVERGEM. Schepenstraat 1; 20u, Film: Geschiedenisboek. Org. Franciscusinstituut.

ANTWERPEN. Keizerstraat 38,20u30, Film: Noua; Org. De Andere Film.

BPA agenda

15 fr.

BPA

B.P.A. BULLETIN
wekelijks nieuwsbulletin van het
BEVRIJDINGSPERSAGENTSCHAP

BPA 165

12-1-79

5 JRG.

EINDREDAKTIE: VLAMINGENSTRAAT 124 3000 LEUVEN. tel:016/23.87.33. br:068-0568490-97.
abonnement: 40nrs=500fr 20nrs=300fr ver.uitg.:J.Rohaert Vlamingenstraat 124 Leuven.

SALIK HEET NU 'LES SANS-EMPLOI'

Door de oprichting van een koöperatieve op 5 december begonnen de arbeidsters van Salik-Quaregnon aan een vorm van produktieverhoudingen die wellicht de hele werkende klasse benijdt. Wat komt er allemaal kijken bij deze Koöperatieve?

Vanaf nu maken de arbeidsters van Quaregnon geen Salik-Jeans meer. De jeans die ze sedert 5 december maken kregen een nieuwe merknaam: 'Les Sans-Emploi' (de werklozen). De nieuwe Koöperatief (waarvan je aanloop kan volgen in de vorige BPA's 153, 157 en 163) werd gesticht door 21 arbeidsters. Deze maakt het mogelijk alle nodige bewerkingen om een autonoom bedrijf uit te bouwen, te doen, zoals aankoop van stoffen en dergelijke.

Sedert de oprichting van de Koöp. gaat er voor de ongeveer 100 arbeidsters een nieuwe wereld open. Op 8 december jl. verkozen ze op een algemene vergadering een 'Comité de Gestion' een Beheerraad dus van 12 personen. Twaalf arbeidsters die sinds ze bij deze textielfabriek werkten nooit anders hadden gekend dan 'bandwerk', iets wat in deze sektor tot het meest afstomende behoort uit zijn soort. Twaalf arbeidsters aan wie thans de verantwoordelijkheid over het hebben en houden van de fabriek werd opgedragen.

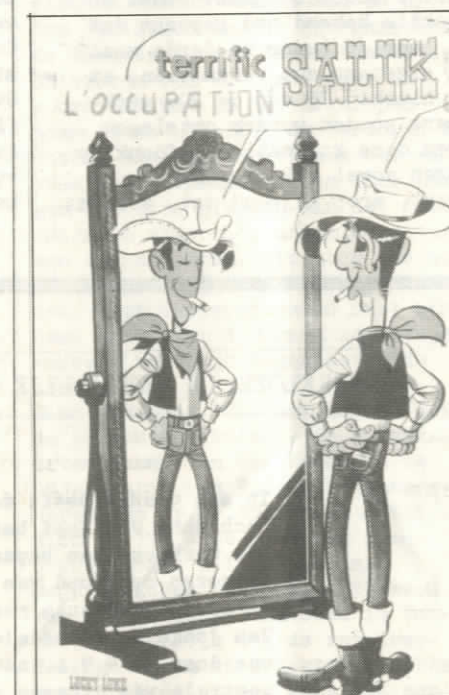
De ene is verantwoordelijk voor de organisatie van de keuken (want ze koken zelf hun potje, o.a. 's middags een warme maaltijd voor 135 fr.), de andere voor de externe kontakten, nog een andere voor de magazijnen of voor de produktie. Ze komen thans 3 maal per week bijeen om verslag uit te brengen over hun beleid, en een evaluatie te maken. En ze leggen verantwoording af voor de Algemene Vergadering, iets wat nu iedere twee à drie weken gebeurt; een Algemene Vergadering die bijeenkomt telkens het door de werknemers nodig wordt geacht.

AL DOENDE LEREN.

Op het bedrijf zijn alle bedienden gaan lopen. Dat brengt nu begrijpelijk enorme problemen mee. Wie ging bijv. de boekhouding op zich nemen? Niemand achtte zich in de eerste instantie geroepen om plots op dit gedwongen bureauwerk over te stappen, maar goed: twee arbeidsters namen de taak op. Echter

zonder enige notie van de zaak. Thans worden ze hierin opgeleid door een progressieve vrouw uit de streek die op de dop stond als boekhoudster. Ze sympatiseerde met de bezettende arbeidsters en werkt nu mee tot wanneer de twee verantwoordelijken zelf de zaak aankunnen.

Zonder de solidariteit van buitenaf hadden de arbeidsters wellicht de schorten moeten opber-

gen en gaan doppen. De stof die ze sedert maanden aankopen - zowel jeans als fluweel - krijgen ze vast door de hulp van Dophica Ere, een Koöperatieve uit de streek die al langer werkt, en die zich voorlopig borg stelde. Dat zal voortduren tot Les Sans Emploi hun BTW nummer hebben, en zelf stof kunnen aankopen.

De produktie is een ander probleem. De Algemene Vergadering besloot 6 à 6u30 per dag te werken. Maar hoe? Vroeger werkten ze tegen een hals tempo tot 1500 broeken per dag per band. Het streefdoel is nu 500 per dag (volgens eigen rentabiliteitsstudie zullen ze zelfbedruipend zijn als ze deze produktie halen)

een getal dat voorlopig nog niet haalbaar is, en dat men tegen maart e.k. hoopt te bereiken. De werkomstandigheden zijn hemel en aarde tegenover vroeger. Vóór de overname hadden de respectievelijke banden per band een verschillende kleur van kleren. Een oprichtster-bandleidster-patroejeerde om te beletten dat de werksters van de ene band met die van de andere babbelden. Door de verschillende kleuren merkte ze dat dadelijk, en het was ook verboden; er waren twee aparte WC's, het was verboden voor de werksters van groep A om naar het WC van groep B te gaan en omgekeerd. Voorzover men uiteraard toestemming kreeg om te gaan plassen, want daar was men zeer streng mee. Thans beslist de arbeidster daar zelf over.

De bedienden leefden en aten in andere plaatsen en kantines dan de arbeidsters; nu is op dat vlak geen kunstmatige scheiding meer. Het overgrote deel van de tewerkgestelden voerde vroeger aan de band steeds de zelfde bewerking uit, bv. zakken aannaaien, dag in dag uit. Nu leren de arbeidsters alle bewerkingen.

Het psychologische effect van het zelfbeheer is voor deze mensen een ware revolutie. Vroeger werden hen systematisch geleerd NIET te denken, nu moeten ze beslissingen nemen, zeggen hoe ze het willen. Ook buiten de fabriek heeft dat zijn gevolgen, denk maar aan de reperkussies die dit hebben kan op de relatie met de echtgenoot, met de familie.

Het spreekt voor zichzelf dat dit alles niet zomaar gaat. De werksters maken een langzaam proces door van bewustwording en zelfinitiatief. Met de tijd beseffen ze dat ze zelf moeten gaan bewijzen of ze hun fabriek kunnen doen draaien. De Textielsector is dubbel zo moeilijk om een dergelijk experiment tot een goed einde te brengen. De oude baas maakte mooie winsten door zijn arbeidsters aan de band tilt te laten draaien; nu hebben ze de baas buiten gezet, hun produktiewijze is menselijk en de afstomping wordt tot een absoluut minimum herleid. Maar het is duidelijk dat dit laatste - de patroons noemen dat gewoonlijk sociale kost - niet mag als gevolg hebben dat het bedrijf niet rendabel meer is. Dat evenwicht zoeken is de belangrijkste opdracht van de werksters.

BINNENLAND.

- 3-4. SALIK heet nu 'Les Sans-Emploi'.
5. Vier sociaal verzekerden tegen de Belgische Staat.
6. 1979: Het Jaar van het Kind.
7. Oprichting van Centrum voor Vorming en Informatie.
8. De Neefsteeg-bewoners winnen hun rechtsgeding tegen de huisbaas.
9. Staking bij Heymeier-Beerse na politiek ontslag van een arbeider.
10. Niet aflatend verzet tegen de breekwerf in Pepingen.

FLASH BINNENLAND.

4. Werkloze in het gelijk gesteld te Hoei.
4. Verzoening aangevraagd voor Hart en Cooley.

BUITENLAND.

11. MUGABE: westen zal interventiemacht sturen als Smith-regime valt.
12. BOLIVIA: nieuw grootscheeps immigratieplan onthuld.

KOMMUNIKEES.

13. Protestmotie gericht aan de directeur-generaal van de BRT.
13. Persmededeling namens de fem-soc. groep 'Rode Marianne' - Hasselt.
13. Perskommunikee van het Zairekomitee: solidair met de Zairese Kerk?

NIEUWE UITGAVEN.

14. De onschuld van Donald Duck.
15. Nieuwe uitgave van de DKLJ.

AGENDA.

15. Internationale Konferentie over de Berufsverbote in Darmstadt.
16. AGENDA.

De vzw BevrijdingsPersAgentschap verzamelt en verspreidt informatie over alle activiteiten die kaderen in de klassen- en bevrijdingsstrijd. Het BevrijdingsPersAgentschap wil een schakel vormen voor allen die al of niet georganiseerd, het kapitalisme fundamenteel in vraag stellen en/of strijden voor een socialistische maatschappij. Hier toe moet een korrespondentennet over heel Vlaanderen, in elk bedrijf en elke aktiehaard worden uitgebouwd!

Als jij ook met ideeën rondloopt om vanuit jouw streek of straat bijdragen te leveren, wacht dan niet langer, en neem contact op met de redactie te Leuven.

Je kan ook altijd op ons beroep doen om een vergadering bij te wonen, een perskonferentie of een betoging. Bel dan even naar de dichtsbijzijnde kern.

BPA/HASSELT
Rederijkerstraat 45/6
3500 HASSELT

BPA/KORTRIJK
Burgemeester Pijckestr., 40
8500 KORTRIJK

BPA/LEUVEN
Vlamingenstraat, 124
3000 LEUVEN (016/23.87.33.)

BPA/GENT
Minne-meers, 3
9000 GENT

BPA/ANTWERPEN
Cogels Osylei, 5
2600 BERCHEM (031/36.81.08.)

Vroeger besliste een op zelfverrijking afgestemde patroon daarover, nu alle arbeiders tegelijk.

Zij beslissen dat iedereen een zelve loon zou ontvangen dat bij aanvang globaal een tikkeltje hoger zou liggen dan vroeger. Dat de mensen van "de beheerraad" ten alle tijde afzetbaar zouden zijn, meer nog, dat deze laatsten hun taak na enkele maanden zouden overdragen aan andere werksters. Met andere woorden, een strikt minimum aan monopolisering van taken.

Het lijkt samen wat utopisch, ware het niet dat een hondertal werksters hier in Quaregnon hier aanwezig zijn. Ze moeten beslist nog een heel eind vooruit. De produktie per dag komt nu aan 350 à 400 broeken, de Coöperatief Daphica steunt nog steeds financieel. De bedoeling is van het streefcijfer 500 broeken daags te bereiken begin maart. Tot op vandaag hebben de werksters de totale steun gekregen van de Waalse Katholieke Vakbond (CSC). Jean Paul Flamant, permanent delegee, is dagelijks in de fabriek om het zelfbeheer mee op te zetten. Het CSC betaalt nog steeds 600 fr. stakingsgeld per vrouw per dag, maar het is logisch dat het syndikaat niet tot in de eeuwigheid een half miljoen frank per dag zal blijven neertellen. In Quaregnon is nu een hard gevecht aan de gang met als inzet de overwinning of het stempellokaal. De arbeiders voelen zich in hun nieuwe rol uitstekend, zoals hun nieuwe affiche het wel-sprekend zegt :

"La Coöperative, c'est bien". Broeken van (ex)Salik, nu Les Sans - Emploi, te koop in diverse progressieve winkels en verkooppunten.

FLASH BINNENLAND.

VERZOENING AANGEBRAAGD VOOR HART AND COOLEY.

De vakbonden van het Lokerse metaalbedrijf Hart and Cooley hebben de verzoening aangevraagd voor de sociale bemiddelaar. In afwachting hiervan werd maandag (8 januari) het werk reeds hervat. Half december ontstond in dit bedrijf sociale onrust nadat de directie bekend had gemaakt dat het bedrijf (voor de derde maal) van eigenaar zou veranderen, en dat hierbij 25 van de 200 werknemers zouden worden ontslagen. Tegen deze kollektieve afdanking gingen zowel AGV als ABVV in verzet, erop wijzend dat, volgens

de gewestelijke metaal-CAO van begin 1978, geen kollektieve ontslagen mogen worden doorgevoerd zonder voorafgaandelijk overleg met de vakbonden. Toen een week geleden dan toch 16 werknemers de laan werden uitgestuurd, antwoordden de vakbonden hierop met schokstakingen. Nu is dus de verzoening aangevraagd. Ondertussen is het bedrijf nog steeds niet in andere handen overgegaan. Wel werd aan een financiële instelling opdracht gegeven de mogelijkheden van een eventuele overname te onderzoeken.

WERKLOZE IN HET GELIJK GESTELD TE HOEI

In een vonnis heeft de arbeidsrechtbank van Hoei beslist dat een werkloze een bepaald werk mag weigeren op grond van ecologische en/of filosofische redenen.

Een jonge werkloze electricien was door de R.V.A. naar de kerncentrale van Dihange gestuurd om er een vrijgekomen plaats in te nemen. De man die van oordeel was dat kerncentrales een aanslag op de mensheid zijn weigerde er aan het werk te gaan. Aanvankelijk beweerde hij niet te willen werken op 25 meter hoogte. Dit om meer aanvaardbare redenen te hebben voor de officiële instanties. Hij werd voor 4 weken geschorst door de R.V.A. De arbeidsrechtbank van Hoei volgde echter de motivering van de man die gebaseerd was op filosofische, humanitaire en ecologische overwegingen en veroordeelde de RVA tot het ongedaan maken van de schorsing en het terugbetalen van het achterstallige stempelgeld.

VIER SOCIAAL VERZEKERDEN TEGEN DE BELGISCHE STAAT.

(BPA/ANTWERPEN 4 JAN 1979)

Vier sociaal verzekerden spannen een proces in tegen de staat, voor de Arbeidsrechtbank te Antwerpen.

Zij eisen schadevergoeding omdat zij hogere erelonen hebben moeten betalen aan hun dokters, dan de tarieven waarop de verzekeringstegemoetkoming gebaseerd is, toelaten.

Zij worden daarin ondersteund door het Antwerps Gezondheidscomité (AGK), een comité dat vooral dossiers opmaakt over klachten en toestanden in de ziekteverzekering en de gezondheidszorg. Op een persconferentie stellen zij dat de staat nagelaten heeft maximum-tarieven op te leggen door geen gebruik te maken van in de wet voorziene maatregelen tot beperking van de honoraria van de artsen.

Boetebedingklauze: enig verweer Tussen artsen en mutualiteiten wordt gewoonlijk een nationaal akkoord afgesloten dat tarieven bepaald waaraan artsen zich kunnen houden. Artsen kunnen er stilzittend zich ertoe verbinden zich aan de tarieven te houden, of kunnen door tegentekenen weigeren deze toe te passen. 60% van de artsen dient verbonden te zijn zodat de patiënt een keuze kan maken. In een nationaal akkoord is een bepaalde klauze, nl. de boetebedingklauze, zeer belangrijk voor de patiënt. Dit bepaalt dat de verbonden geneesheren die de tarieven overschrijden aan de patiënt een boete moeten betalen die driemaal het bedrag met een minimum van 500 Fr. Dit is één van de weinige middelen om de artsen te controleren.

Het AGK stelde vast dat geneesheren dikwijls terugbetaalden na verwijzing door de patiënt naar deze boetebedingklauze. Dit gebeurde echter steeds op vrijwillige basis van de arts. Toch stelde men vast dat de tarieven dagelijks overschreden worden door verbonden artsen. In '74 maakte het AGK in de nationale kommissie voor Ziekenfondsen echter 2 gevallen aanhangig en stelden dat de betreffende artsen boete moesten betalen. Na een steekspel tussen syndikaat Wynen en de Socialistische Mutualiteit, die het echter na een tijdje liet afweten dreef het AGK door en spande een proces in bij de arbeidsrechtbank waar deze zaak nu nog hangende is.

GEEN NATIONAAL AKKOORD Sedert 1 augustus '77 bestaat er er echter geen akkoord meer tussen tandartsen en ziekenfondsen. Aanleiding was de weigering van de ziekenfondsen om aan de tandheelkundigen een verhoging van 10% toe te kennen voor conserverende zorgen (vullingen). Dit was

echter een proefballonnetje om na te gaan of het mogelijk was een stelsel van vrije erelonen op te dringen.

Tegen het ontbreken van een nationaal akkoord rees nauwelijks verzet. Dit systeem van honorering werd vanaf 1 januari '78 ook ingevoerd voor de artsen mits er evenmin een nationaal akkoord uit de bus kwam.

Theoretisch betekende dit dat de artsen en tandartsen aan de patiënten konden vragen wat ze wilden (uitgezonderd de georganiseerde diensten). Niettegenstaande het ontbreken van het nationaal akkoord was het in het afgelopen jaar toch mogelijk om verzorgd te worden aan tariefrelonen vb. in openbare ziekenhuizen en door artsen die zich hielden aan het 'stilzittend akkoord', afgesloten tussen ziekenkassen, minister van sociale voorzorg en dokterssyndikaten. Deze tarieven waren niet bindend en er was dus geen wettelijk verweer mogelijk tegen betaalde erelonen.

Eind december '78 verklaarden beide artsensyndikaten - de syndikale artsenkamer van dr. Wynen en de onfederatie van Belgische geneesheren van dr. De Brabanter - dat ze zich in '79 niet meer aan deze overeenkomst zullen houden.

De aanleiding voor het ontbreken van dit nationaal akkoord is formeel de kwestie van de zetelverdeling tussen de 2 dokterssyndikaten, doch dit is volgens AGK een probleem dat al lang opgelost had kunnen zijn indien het niet als dekmantel moest dienen voor andere redenen. Vooreerst past het ontbreken van akkoorden wonderwel in de 'bezuinigingspolitiek van de regering'. Onder een regime van vrije honorering is er altijd een groei van het verschil tussen de terugbetalingstarieven en de door de artsen gevraagde erelonen. Dit betekent dat het remgeld feitelijk en ongecontroleerd verhoogd wordt. De stijging van de ziekenkosten wordt dus afgewenteld op de individuele patiënt. Verder ontdekt de regering zich, door de geneesheren een stelsel van vrije erelonen toe te staan, van de economische druk van een belangrijke (financiële) bevolkingsgroep. Dit betekent dus dat de boetebedingklauze, mogelijkheid voor verweer van de patiënt, niet meer ingeroepen kan worden.

ARTIKEL 52 VAN DE EENHEIDSWET

Het AGK stelt dat deze situatie indruist tegen de letter en de geest van de wet op de ziekteverzekering van 9 augustus '63 waarin het recht op gezondheid, door de dekking van ziektekosten door gedeeltelijke uitkering via de ziektefondsen, wettelijk gewaarborgd wordt. In een dergelijk systeem is de tarifiëring en de begrenzing van erelonen essentieel. Art. 34 §13 bepaalt dat de koning, op voorstel van de minister van sociale voorzieningen, maximum tarieven voor artsen en tandartsen kan vastleggen indien geen akkoord tot stand komt, hetzij in het gehele land, hetzij in bepaalde gewesten. De staat kan hiertoe gebruik maken van art. 52 van de eenheidswet.

Dit art. 52 is in het verleden reeds 2 maal gebruikt, vb. bij KB van 30 juni '70 en bij KB van 17 maart '77 waar in 7 gewesten zoals Brussel, Verviers, Luik, ... maximumtarieven werden vastgelegd. Er werd echter weinig ruchtbaarheid aan gegeven. Ook was de controle op de naleving miniem, wie zou trouwens controleren?

Op dit moment heeft de patiënt geen enkele keuzemogelijkheid; hij moet zich schikken naar de willekeur van de arts. AGK gaf enkele voorbeeldjes van deze willekeur: in Brussel rekende een gynecoloog voor het voorschrijven van de pil zonder onderzoek 1.200 Fr aan. Men kan stellen dat je dit kan vermijden door keuze van de arts. Dit speelt echter niet nadat je na een ongeval een ziekenhuis wordt binnengebracht en jezelf niet bepaalt wie aan je lichaam werkt. Op dit moment woert het AGK actie in het OLV Middelaarsziekenhuis in Deurne waar op dit vlak schandalige toestanden heersen.

De vakbonden zijn formeel akkoord met dit art. 52. Artsensyndikaat Wynen echter heeft schrik van toepassing. Men dreigt met een algemene doktersstaking indien de staat eraan denkt dit art. toe te passen.

PROCES TEGEN DE STAAT.

Het proces wordt ingespannen tegen de staat. Het AGK is van oordeel dat de uitvoerende macht op onduidelijke wijze tekort schiet omdat het de door de wet voorziene maatregelen van algemene ereloonbeperkingen NIET neemt.

Men zal trachten de staat te verplichten art. 52 toe te passen. Het proces is enkel een middel om dit te verkrijgen en wordt dus ruimer gezien dan de 4 individuele gevallen.

Het AGK stelt dat zij geen absolute voorstanders van nationale akkoorden zijn, maar een akkoord is beter dan niets. Het biedt het enige verweermiddel waarover sociaal verzekerden beschikken. Indien ook dit hen ontnomen wordt, kan de regering niet ongestraft blijven doen of haar neus bloedt.

1979: JAAR VAN HET KIND.

Na het jaar van de Vrouw en het jaar van het Dorp, wordt 1979 het Jaar van het Kind.

Alles laat vermoeden dat we nu overspoeld zullen worden met huldes, voorzieningen en akties voor "HET KIND". Bij de start van dit jaar kunnen we best even de positie van het kind binnen onze samenleving grondig analyseren.

Ministeries (Kultuur, Nat.Opvoeding), jeugdorganisaties, culturele verenigingen, scholen en andere organisaties zullen in 1979 hun beste beentje voorzetten om alles VOOR het kind te doen. De kinderen zullen dit jaar op handen gedragen worden...

Maar, meer ruimte om zelf te lopen is er in 1979 niet voorzien. WAAROM ZICH VERZETTEN TEGEN HET INRICHTEN VAN DERGELIJK JAAR VAN HET KIND?

- Omdat zo iets als een bevestiging is van de situatie dat kinderen een aparte categorie vormen, die je kan plaatsen in het rijtje van zieken, bejaarden, vrouwen, gastarbeiders, psychiatrische patiënten, ... vul maar aan. Allemaal groepen van mensen die om één of andere reden als apart beschouwd worden, apart omdat ze nog niet, of niet meer als "VOL" aanzien worden.

Een aparte categorie vooral dan omdat de verdere toekomst van onze maatschappij erop stoelt. Ze krijgen een etiket: eigen voorzieningen, eigen wetten en regels, waardoor ze geïsoleerd worden van de VOL-waarden en VOL-waardige-gezonde-produktieven.

- Omdat op deze manier het kind nog maar eens extra beschermd en betutteld wordt. Heel ons samenleven is immers gericht op het be-VOOGD-end optregen tgo jongeren en kinderen. Het familierecht, het burgerlijk recht, de jeugdbescherming, gans onze wetgeving gaat ervan uit dat jongeren nog niet verantwoordelijk zijn, tenzij voor die aspecten waar de maatschappij baat bij heeft (arbeid, dienstplicht)...

Dit beschermend en bevoogdend optreden vinden we ook terug in de organisatie van het Jaar van het Kind. Op allerlei vlakken zal het kind nog eens extra in het licht worden gesteld, waardoor (veelal onbewust misschien) de houding tegenover kinderen - als zgn "onvolwaardige mensen" die nog een hele weg hebben af te leggen op-

dat ze "er" zouden zijn - nog 's ekstra wordt benadrukt. Wanneer je op "Aktueel"(BRT 1-6 dec. '78) te horen kreeg dat de speciale "Kinderkrant" uiteindelijk wordt samengesteld door de slimme kinderen uit de slimme scholen, dan krijg je toch maar een raar gevoel.

HET KIND WORDT NIET ERNSTIG GENOMEN.

Niet enkel voltrok zich geleidelijk aan de diskriminatie jongeren volwassenen, maar er werden tevens speciale beschermings- en

preventiesystemen voor jeugdigen uitgedacht en toegepast. Zij worden steeds meer in een nog niet-verantwoordelijke, dus onmondigheidspositie teruggedrongen, en nu niet enkel op basis van geslachtsonrijpheid. Deze benoeming tot onmondigheid houdt nogal hardnekkig stand en dit tegen beter weten in.

Persiflerend op de uitspraak van een vroegere dekaan van de medische fakulteit van de R.U.G.: "Patiënten kunnen toch geen inspraak hebben, want ze zijn ziek", geldt nu t.o.v. kinderen: "Kinderen kunnen toch niet mondig zijn want ze kunnen nog niet spreken, lezen, schrijven, ... ze spelen nog te veel, ze zijn nog maar kinderen."

Gedekt door deze onmondigheidsverklaring kan men zich in onze samenleving nogal wat permitteren t.o.v. kinderen:

- ze zijn subjeet van ridiculisering en mentale foltering.
- door de dwang van de rede worden hun vitaal-irrationele ervaringen weggedrukt.
- het ontbreekt hen aan het recht om terecht te staan.
- zij ondergaan de illegale kindermishandeling. Rapporten uit de U.S.A. melden dat de voornaamste doodsoorzaak bij kinderen tussen 0 en 10 jaar, de doodslag is door ouders of andere beschermers; tussen 15 en 24 jaar zou dit zelfmoord zijn (jongeren hebben toch geen echte problemen).
- Zij zijn "als vanzelfsprekend" lijdend voorwerp van de gelegaliseerde kindermishandeling. Denken we even aan het stijgend aantal ruggegraatsmisvormingen (en hun gevolgen) veroorzaakt door de zitwijze op school; de polioslact-offertjes in Nederland. Erger nog is het wansmakelijk medelijdend toekijken op de verkeersslactoffertjes.

Het moet stilaan toch eens duidelijk gaan worden dat kinderen de meest onderdrukten van alle minderheden zijn en dat dit enkel gebeurt op basis van leeftijd. Deze diskriminatie zit dan nog ingebed in bredere onderdrukingsmechanismen: wie 't meest nood heeft bekamt 't minst: lowerclass kinderen, kinderen van kleurlingen en immigranten, derde wereld-kinderen...

Uit dit alles ontstaat niet enkel verbazing, maar verbijstering en dit in een tijd dat onze westerse samenleving de mond vol heeft over de rechten van de mens, zelfs haar kinderen hierover onderwijst.

"KINDEREN ZIJN ALS ALLE ANDERE MENSEN EN HEBBEN ALS DUSDANIG ALLE RECHTEN, TENZIJ IN SOMMIGE SITUATIES."

In plaats van het kind niet ernstig te nemen, kan uitgegaan worden van een mensvisie, die in de huidige maatschappijstructuur geen ruimte krijgt. Jongeren en kinderen moeten als VOL-WAARDIG en HANDELINGSBEKWAAM worden gezien als iemand die de fundamentele waarden van ons mens-zijn in zich draagt, zoals solidariteit, creativiteit, speelsheid en vriendschap.

Dit houdt tevens in dat de jonge-zelf verantwoordelijk gesteld wil worden voor zijn doen en later dat de jongere als VOL-waardige mens rechten en plichten heeft tgo. al diegenen met wie hij in contact komt, zowel ouderen als jongeren.

Moet een kind van 10 jaar dan in de mogelijkheid gesteld worden om een auto te besturen of een rekening te openen? M.a.w. moeten alle vormen van opvoeding afgeschaft worden en mag een kind dan plots alles vanaf zijn geboorte?

Neen, er moet geopteerd worden voor een vorm van opvoeding die de jongere begeleidt naar emancipatie en weerbaarheid, een opvoeding die het kind steunt en stimuleert in zijn zoeken en verkennen van zijn wereld. En dan gaat het niet meer om een JAAR van het kind...

OPRICHTING VAN CENTRUM VOOR VORMING EN INFORMATIE.

Op 22 december heeft het Centrum voor Vorming en Informatie een perskonferentie georganiseerd. Uit de bekomen informatie hebben wij het volgende gedistilleerd.

Het VVI is ontstaan uit het in juni 1976 opgerichte Centrum voor Geesteshygiëne, dat de opvang en behandeling van cliënten in zijn milieu wil stimuleren, om zo het overbodige aantal opnamen in psychiatrische klinieken en jeugthuizen te verminderen. Ook opteerde men dadelijk voor een meer preventieve aanpak m.b.t. psychosociale stoornissen: hoe kun je dergelijke problemen en/of ziekten best voorkomen? Oorspronkelijk kon dit preventieve aspect niet aan bod komen; door het B.T.K.(plan SPita els) is nu die mogelijkheid wel geschapen. In september 1978 werd begonnen met de uitbouw van de preventie, door middel van het CVI.

EMANCIPATIE EN PARTICIPATIE

Het CVI gaat er van uit dat de organisatie van onze maatschappij oorzaak is van heel wat psychosociale moeilijkheden. In het licht van die optie heten de voornaamste doelstellingen emancipatie en participatie. Door emancipatie wil men de vervreemding van het eigen individu én van de omgeving opheffen, wil men mensen leren hun leefsituatie konstant te onderzoeken en hun lot in eigen handen te nemen. Door participatie moet dan een optimale deelname van deze mensen op alle nivo's van de besluitvorming gerealiseerd worden.

KLEUTERONDERWIJS

Om die twee algemene doelstellingen een beetje hard te maken, heeft het CVI verschillende projecten op touw gezet. Zo bv. het project kleuteronderwijs. Het belang van een groeibevorderende

en ervaringsgerichte opvoedingshouding wordt geponereerd; zo immers kunnen de kinderen zich ontwikkelen tot mensen die in staat zijn hun leven naar eigen verantwoordelijkheid vorm te geven en op een bevredigende manier relaties te onderhouden met hun omgeving. In concreto zal dat o.m. inhouden: discussie- en werkgroepen, voordrachten, een studiereis, de uitbouw van een informatiecentrum. De rode draad doorheen het hele project bestaat uit de drie volgende vragen: wat is ervaringsgericht leren en opvoeden eigenlijk? Wat in het huidige onderwijsstelsel belemmert dit? Wat in mezelf als leerkracht bemoeilijkt dit? Een stuurgroep moet deze draad voortdurend in het oog houden. Voor einde januari is een eerste algemeen-informatieve vergadering gepland.

ALFABETISATIE

Het project alfabetisatie is in België niet misplaatst. Lezen en schrijven zijn voor de meesten van vanzelfsprekende dingen geworden in onze maatschappij. Een aantal niet mis te verstane cijfers echter doen ons al vlug uit de wolken neerdalen. De mannelijke beroepsbevolking telt 1 215 587 mannen die enkel lager onderwijs en 101 755 die géén onderwijs gevolgd hebben. Er zijn verder 554 497 analfabete mannen zonder beroep. De vrouwelijke beroepsbevolking telt 438 130 individuen met L.O. en 42 766 zonder enig onderwijs. Dan zijn er nog 1 718 346 vrouwen zonder beroep, die enkel L.O. gevolgd hebben. In januari zal in het radioprogramma "Maatschappelijk" aan de problematiek van de analfabeet aandacht besteed worden, en de televisie zal in

maart, in het programma "Ommekeer" hetzelfde thema aansnijden. De uiteindelijke bedoeling van het project is de bewustwording van de eigenwaarde van en een betere deelname aan het samenlevingsgebeuren door het individu.

JEUGDINFO

Dan is er het project jeugdinfo. Dit is ontstaan uit een tekort aan begeleidingscentra in het Dendermondse én aan vormende activiteiten voor jongeren uit die streek. Daarom wil men eerst en vooral informatie verspreiden, o.m. over relatieproblemen, seksualiteit, derde wereld en leger- of burgerdienst. Verder wil men ook adviserend werken en de jongeren daadwerkelijk begeleiden in hun moeilijkheden. Anonimiteit en gratis hulpverlening worden daarbij gegarandeerd. Men wil, tenslotte, vormend werken. Bv. door vormingspakketten over de genoemde thema's samen te stellen. Die pakketten kunnen ook aangevraagd worden doorscholen, jeugdklubs en jeugdbewegingen.

PREVENTIEVE GEZONDHEIDSZORG

Als vierde en laatste project is er de preventieve gezondheidszorg. Zo wil het CVI de mensen bewuster maken van de ziekemakende factoren in de maatschappij. Men vindt dat het gezondheidsbeleid in België op dit gebied schromelijk in gebreke blijft. Een eerste activiteit op dit gebied is de vertoning van de film toestanden, van Thijs Chanowski, tussen 24 en 30 januari op verschillende plaatsen in het Dendermondse.

DE NEEFSTEEG BEWONERS WINNEN HUN RECHTSGEDING TEGEN HUISBAAS.

Gedurende vele jaren reeds leude Verhaegen met de Neefsteeg om ze te verkopen voor afbraak en nieuwbouw. Hij vond echter geen koper, tot in de zomer van 1977 de bouwpromotor VanderVeken op de proppen kwam. Die wilde de Neefsteeg wel kopen voor 'renovatie' op voorwaarde dat Verhaegen de bewoners eruit zou zetten. De "voorlopige" huurwet liet dit niet toe...maar wie was daar van op de hoogte? Spekulerend op de onwetendheid van de gewone man stuurde Verhaegen dan ook op 17 oktober een huuropzeg: tegen 1 februari 1978 moest iedereen buiten! Verscheidene oudere bewoners liepen in de val en verhuisden. Eén van hen zou op 16 februari overlijden ten gevolge van de zorgen en verdriet.

Voor degenen die de onwettige huuropzeg negeerden volgde een moeilijke tijd. De bouwpromotor en zijn adjunct-zaakvoerder Jaak Vandijck en de "bemiddelaar" L. De Ravet kwamen Verhaegen ter hulp en trachtten de mensen te verjagen met bedreigingen, chantage en bedrog... Weer gaven enkele toe, onder hen Wiske Peeters, een vrouwtje van 91 jaar, die "persoonlijk" aangepakt werd door deze heren. Na wekenlang dapper verzet ging ze door de knieën en "tekende" voor het Godshuis... waar ze welgeteld één dag gewoond heeft: haar hart was gebroken en ze overleed in het Stuyvenberg-ziekenhuis op Paaszondag.

DE TEGENAANVAL.

Verhaegen had jarenlang het onderhoud van de huizen verwaarloosd. Waarom zou hij geld uitgeven aan huizen die hij wilde verkopen? Vele herstellingswerken deden de bewoners zelf: ze wisten niet dat de huisbaas zou reageren met een opzegbrief als ze de herstellingen (waarop ze wettelijk recht hebben) zouden eisen! Moegetergd besloten de nog overblijvende mensen van de Neefsteeg in maart 1978 hun wettelijke rechten op te eisen. Per aangetekende brief, vroegen zij gezamenlijk aan Verhaegen, voor de laatste maal, de achterstallige onderhoudswerken te doen waartoe hij wettelijk verplicht was. De huisbaas reageerde echter niet, en toen legden ze een klacht neer bij het vrederechter.

Op de eerste zitting (30 mei) stelde de Vrederechter een deskundige aan. Deze onderzocht de huizen en bevestigde de klachten van de bewoners.

Toen begon het geharrewar. De advocaat van Verhaegen probeerde alle verdragingsmaneuvers. Het werd herfst, en nog steeds geen beslissing. Het probleem werd steeds nijpender. Vóór de zitting

huurders de gebreken aan de huizen hadden veroorzaakt, en eiste hun uitdrijving. Toen één der bewoners in zijn verontwaardiging hierop wilde ingaan, verbodde de Vrederechter hem te spreken...

HET RECHT ZEGEVIERT.

Na de zitting van 6 december oordeelde de Vrederechter dat het nu welletjes was en nam de zaak in beraad. Een uitspraak zou volgen binnen de 30 dagen. Elke dag steeg de spanning in de Neefsteeg. De ontknoping kwam op 3 januari.

In zijn vonnis besloot de Vrederechter de (onlangs verlengde) voorlopige huurwet te volgen. Zo doende gaf hij de Neefsteegbewoners de toelating om minstens te blijven wonen zolang die wet geldt (d.i. tot 31/12/1979). Verder veroordeelde hij de huisbaas tot het uitvoeren van de onderhoudswerken die de bewoners hadden gevraagd. En als hij hieraan geen gevolg geeft vóór 30 april eerstkomend, dan mogen de huurders de werken laten uitvoeren op zijn kosten!

EPILOOG

Deze uitspraak van de Vrederechter is een belangrijk precedent. Ze bewijst dat het de moeite loont zich te verzetten tegen onwettige praktijken van de huisbaas. De tijd van de Napoleonistische huurwetgeving, waarbij de eigenaar alles te zeggen heeft, is voorlopig voorbij!

In de loop van dit jaar zal een nieuwe definitieve huurwet gemaakt moeten worden. Het is ieders zaak om ervoor te zorgen dat deze nieuwe huurwet er een is die HET RECHT OP WONEN doet eerbiedigen. Een huurwet waarmee je huisbaas je niet meer op onrechtvaardige wijze op straat kan zetten.

staking bij heymeier-beerse na politiek ontslag van een arbeider.

Afgelopen week vielen er 2 ontslagen te noteren; in Leuven betrof het Walter Ceuppens, KPB-lijsttrekker bij de jongste verkiezingen; in Beerse werd Walter Bauwens aan de deur gezet bij de firma Heymeier.

Het beroepsverbod, dat in ons land gelukkig niet bekrachtigd is bij de wet, kent wel reeds toepassingen in het onderwijs na de invoering van het deontologisch statuut voor de leerkrachten in het vrij onderwijs.

Men hoeft maar over de grens te kijken om te zien wat de invoering van het 'Radikalerlass' in de BRD heeft meegebracht aan 'Gesinnungsschnüffelei', aan politieke vervolging, aan achterdocht onder de burgers.

Het lijkt ons belangrijk dat er gepast wordt gereageerd tegen deze praktijk die een ernstige bedreiging inhoudt op de vrije meningsuiting.

Deze week gaan we nader in op het ontslag van Walter Bauwens bij Heymeier; volgende week onderzoeken we het ontslag van Walter Ceuppens in Leuven.

DRIE POLITIEKE ONTSLAGEN.

Op 27 december jl. werd Walter Bauwens ontslagen bij het plastic bewerkend bedrijf Heymeier. De persoon in kwestie is niet aan zijn eerste ontslag toe. Laten we de feiten even op een rijtje zetten.

De eerste moeilijkheden dateren van maart 1976, toen Walter Bauwens vastbenoemd leraar aan het Klein Seminarie te Hoogstraten, beschuldigd werd verantwoordelijk te zijn van bepaalde toestanden: er werd toen gesteld dat het Seminarie een zeer bedenkelijke naam had gekregen door wat genoemd werd - "een zeer contestataire houding, vooral gericht tegen de maatschappij, kerk en gezin, en waarbij een nadrukkelijke marxistisch anarchistische propaganda onderkend wordt."

- het voorstaan van de absolute vrijheid en een anti-autoritaire houding op het gebied van discipline en gezag.

- het aanvechten en negeren van de eigenheid van deze school als christelijk geïnspireerd.

Er wordt een dossier met vage getuigenissen tegen Walter Bauwens samengesteld, waarin hem o.a. verweten wordt 'oort eens aan het Cultureel Centrum te Turnhout een krantje te hebben verkocht waarvan het titelblad bovenaan de eerste bladzijde rood was'; hij zou eveneens gevraagd hebben om de

stencilmachine van het Seminarie te mogen gebruiken voor de kritische tijdschriften 'Elckerlyk' en 'Kristenen voor het Socialisme' kortom Walter Bauwens zou een 'anarchistisch kommunisme' gepropageerd hebben.

Op 22 juni valt dan zijn ontslag, samen met dat van drie andere leerkrachten, die als kritisch en geëngageerd bekend stonden.

Op 1 september 1976, bij het begin van het nieuwe schooljaar, wil Walter Bauwens zich tot de leerlingen richten op de school. Een knokploeg van leraren en de rijks-wacht maken dit onmogelijk en er doen zich incidenten voor.

(zie BPA/62,63 en 67.)

In het schooljaar dat daarop volgde, solliciteerde Walter Bauwens in alle onderwijsinstellingen uit destreek, in het vrij en officieel onderwijs, doch nergens kan hij een betrekking vinden.

Een maand later vindt hij werk als arbeider in een aluminiumfabriek in Beerse. Alles gaat goed tot aan de gemeenteraadsverkiezingen van 1976; zijn kandidatuur op de Amada lijst is hier aanleiding tot ontslag.

Uiteindelijk vindt Walter Bauwens werk als ongeschoold arbeider in de plasticbewerkende fabriek Heymeier, afhankelijk van de Nederlandse multinational Dutch State Mines DSM. Dergelijke plasticafdelingen afkomstig uit de petrochemische sektor van DSM, vindt men ook in Nederland, Duitsland, Frankrijk en België.

UNIVERSITAIR DIPLOMA ONGEWENST.

Twee jaar lang werkt Walter Bauwens bij Heymeier, tot hij op 27 december jl. zijn ontslagbrief krijgt; officieel heet het dat het universitair diploma dat WB. bezit de struikelblok was: "het strookt niet met het personeelsbeleid om universitair in de fabriek op te nemen".

Ook wordt WB. verweten dat hij steeds verzwegen heeft dat hij een universitair diploma op zak heeft. De echter reden van het ontslag ligt hem echter opnieuw bij de verkiezingen; WB. stond nl. op de lijst van Amada voor de jongste verkiezingen.

Dat dit de ware reden is, is mondeling erkend door Wintens en Lickens, de directeuren van het fa-

briek, in een gesprek met de ACV-delegee. Op de vraag of WB zou ontslagen zijn als hij op de lijst van een andere partij had gestaan, werd ontkennend geantwoord.

De beslissing tot ontslag werd genomen na 'inlichtingen en richtlijnen van hogerhand'.

(Dit was Walter Bauwens ook verteld bij zijn ontslag in het klein Seminarie van Hoogstraten; de inlichtingen van hogerhand betroffen toen dossiers van de BOB, die o.m. geïllustreerd waren met foto's van WB. op 1-mei betogingen.)

ARBEIDSRECHTBAN GEEN OPLOSSING.

De vakbondssecretaris van het ACV, Cuypers en de ACV-delegee gingen naar directeur Wintens met de vraag: kunt ge ons beloven dat ge WB weer opneemt als de arbeidsrechtbank u in het ongelijk stelt? Wintens antwoordde hierop negatief de beheerraad had tot het ontslag besloten; en kan zich hierover beraden op de volgende zitting van 15 januari.

Maar Walter Bauwens ziet hierin geen oplossing; Heymeier kan nl. niet veroordeeld worden om hem weer in dienst te nemen. Overigens betekent deze procedure dat heel de zaak op de lange baan wordt geschoven. De ervaringen in de zaak Miel de Bruyne zijn hier sprekend. Om deze eis kracht bij te zetten zijn de arbeiders van de 4 ploegen sinds maandag 8 januari in staking gegaan.

Dinsdag 9 januari omstreeks 14u. hebben de 123 arbeiders zich bij de poorten van de fabriek verzameld en zijn vervolgens opgetrokken naar het vakbondslokaal, waar de sekretarissen Cuypers-ACV en Geuns-ABVV hen opwachttten.

Op de Algemene Vergadering die daar plaats vond, werd duidelijk het arbeidersstandpunt onderstreept, als volgt samen te vatten: Walter moet voorgoed binnen, eerder gaan wij niet binnen.

De vakbondsmensen staan achter de staking, die echter nog niet erkend is.

De directie heeft van haar kant ook al pogingen ondernomen om de staking te breken: enkele arbeiders die op den dop staan, werden aangesproken om het werk van hun stakende collega's over te nemen; dit weigerden ze evenwel. Een andere poging om een eventuele onderhandeling aan te vatten als iedereen weer aan het werk is, kreeg evenmin respons.

Maandagavond werd in Turnhout een komitee opgericht dat de solidariteitsakties moet coördineren om Walter Bauwens weer in het bedrijf te krijgen.

Zaterdag 13 januari om 14 uur begint een protestautokaravaan aan de Warande, Cultureel Centrum van Turnhout.

NIET AFLATEND VERZET TEGEN DE BREEKWERF IN PEPINGEN.

(BPA/LENNIK, 8/1/1979)

In BPA 113 schreven we over het verzet van de inwoners van Pepingen tegen de inplanting van een breekwerf voor huisvuil. Anderhalf jaar later bestaan deze plannen nog steeds en het overlegkomitee Anti-Breekwerf is ondertussen ook niet bij de pakken blijven zitten.

Een breekwerf is een verkleinings-systeem dat door middel van vermalen of raspen het huisvuil tot kleinere afmetingen brengt. Het 'gebroken' huisvuil wordt dan naar een spreidplaats gebracht. Uit de stortplaats komt een verpestende geur vanwege het gistingproces. Men moet ook rekening houden met grondwaterverontreiniging. Neem daarbij nog de lawaaihinder die de breekmolens voortbrengen en men begrijpt dat een vestigingsplaats voor een breekwerf zorgvuldig moet worden uitgekozen.

Dat is de door de interkommunale Haviland (promotor van het project) uitgekozen vestigingsplaats duidelijk niet. Het is namelijk zo dat de spreidplaats een belangrijk natuurgebied bedreigt. De breekwerf zelf zou ingepland worden op 900 m van een bejaardentehuis en op 400 m van de dorpskom. Daarbij komt dat waardevolle landbouwgronden moeten opgeofferd worden.

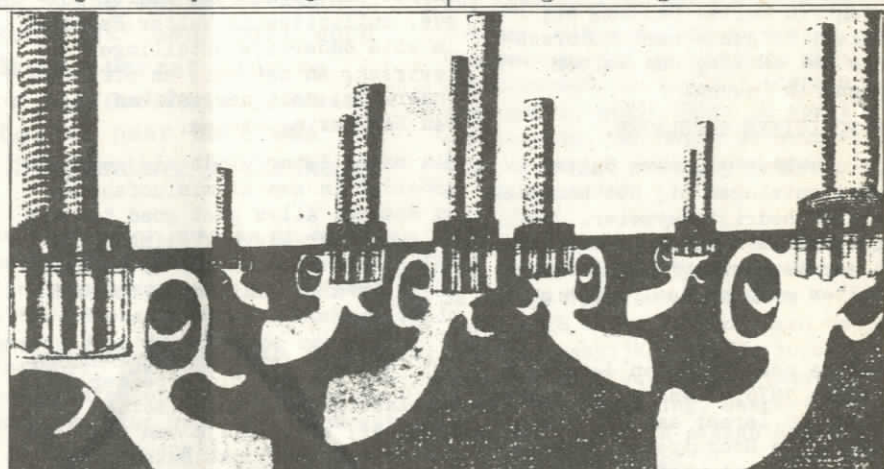
VERZET

De inwoners van Pajottenland kwamen dan ook in verzet tegen deze geplande breekwerf. Men klaagt vooral aan dat er in ons land nog steeds geen globaal huisvuilbeleid is. Tot nu toe beperkte men er zich toe weinig genuanceerde oplossingen op korte termijn voor te stellen. De breekwerf in Pepingen is hiervan een schoolvoorbeeld. De inplanting voldoet tevens niet aan een voorname vereiste nl. voldoende centraal gelegen in het gebied waar het grootste volume afval wordt geproduceerd. Konkreet zou een inplanting langsheen het kanaal Brussel-Charleroi in de industriezone aldaar, beter zijn.

HAVILAND

In heel deze affaire viseert het overlegkomitee Anti-Breekwerf vooral de interkommunale Haviland. Deze interkommunale wil kost wat kost de breekwerf in Pepingen. Alternatieven zoals hierboven be-

schreven, of een vestiging op het industrieterrein van Lembeek (zoals voorzien door de randfederatie Halle) wordt stevast afgewezen omdat Haviland niet wil dat haar monopolpositie in huisvuilverwerking wordt aangetast. De beheerders van Haviland opteren voor de dure breekwerf omdat zij zodoende in staat zijn meer politieke vrienden te begunstigen of te benoemen. De totale kost voor een breekwerf wordt geschat op 120 miljoen.

Daarbij komt dat de beheerders, om tot deze alomgekende methode van verwerking van huisvuil te beslissen, wel dure 'studiereizen' nodig hadden (naar Thailand, Engeland, Singapur...) waarnaar zij wel hun respektievelijke vrouwen meenamen, maar geen technici. Het Anti-Breekwerf-komitee heeft ook de stellige indruk dat de interkommunale liever niet wil dat er een globaal beleid op nationaal vlak zou uitgewerkt worden voor de verwerking van huisvuil. Hierdoor zouden ze immers in de onmogelijkheid komen, de hiervoor vrijgemaakte gemeenschapsgelden te gebruiken ter verrijking van zichzelf en hun politieke vrienden.

ONDEMOKRATISCH

Het aktiekomitee is ook verbolgen over de ondemokratische manier waarop de beslissing werd genomen. Tijdens de wettelijk voorziene inspraakprocedure voor de gewestplan-

nen werd elk advies van de rechtstreeks betrokkenen (randfederatie Halle, gemeentebestuur Pepingen, milieugroeperingen...) volledig genegeert. Van inspraak was in de verste verte geen sprake.

Daarbij komt dat noch op het voorontwerp-gewestplan (1969) noch op het ontwerp-gewestplan (1975) de breekwerf niet voorkomt. Het betrokken gebied was aangeduid als waardevolle landbouwgrond. Nochtans had men reeds in 1969 een principiële beslissing genomen omtrent de inplanting. Men heeft hier dus gepoogd de bevolking een rad voor de ogen te draaien en zodoende eventueel verzet te omzeilen.

Men dus inderdaad stellen dat het breekwerfproject op een illegale wijze werd opgedrongen aan de bevolking. De enige bevooroordeelde is

Haviland die door dergelijke laakbare praktijken gemeenschapsgeld én leefmilieu naar eigen goeddunk kan verkwanselen.

SOLIDARITEIT

Diverse gemeentebesturen uit de omgeving hebben hun steun toegezegd aan de bevolking en het gemeentebestuur van Pepingen. Verder ontving het aktiekomitee ook solidariteitsbetuigingen van politici uit zowat alle partijen. Deze kwamen wel binnen tijdens de verkiezingskampagne zodat terecht de vraag kan gesteld worden in hoeverre hier niet elektorale belangen dan wel reële bekommernis om het leefmilieu en inspraak primeerden. Het aktiekomitee heeft aangekondigd dat indien Haviland de plannen voor de breekwerf niet opgeeft, men over zal gaan tot hardere akties. En misschien wordt 1979 voor de inwoners van Pepingen dan toch nog een voorspoedig jaar... zonder breekwerf.

MUGABE: WESTEN ZAL INTERVENTIEMACHT STUREN ALS SMITH-REGIEM VALT.

(BPA/AFRIQUE-ASIE 7/1/1979)

Robert Mugabe van het patriotisch front in Rhodesië beschuldigt het Westen van pogingen verdeeldheid te zaaien onder de omliggende frontlijnstaten die tot nu toe steun verleenden aan het patriotisch front. Voorts acht hij de kans op een Westerse interventieaktie, vergelijkbaar met die in Zaïre, om zogenaamd "de blanken te redden" zeer groot. Mugabe gelooft, dat het de Verenigde Staten en Engeland er om te doen is de nabije overwinning van het patriotisch front op het regiem van Smith te verhinderen. Dit blijkt volgens Mugabe niet alleen uit door de Engelse minister van Buitenlandse Zaken Owen gedane uitspraken, maar ook uit de gewijzigde opstelling van Engeland en de V.S. met betrekking tot een oplossing voor Rhodesië.

VERDEELDHEID ZAAIEN

Volgens Mugabe toont het verblijf van Smith, als leider van een racistische en illegale regering, in de Verenigde Staten aan dat zowel de V.S. als Engeland dit regiem openlijk steunen, waar dit vroeger slechts heimelijk gebeurde. In de Verenigde Staten ontkenne men tevens de rechten van het volk van Zimbabwe, ook al werd de geldigheid van die rechten zowel door Amerika als door Engeland erkend. Volgens deze rechten moet Smith vertrekken en dient zijn leger ontmanteld. Nu kiezen de imperialisten, aldus Mugabe, voor een positie dwars door deze interne regeling heen. Hun doel is te proberen het conflict te Afrikaniseren volgens de in Viëtnam toegepaste methode in de laatste periode van de oorlog. Verder stelt Mugabe dat het regiem Smith op vallen staat. Door de herhaalde militaire akties van Salisbury, gericht tegen Mozambique en Zambia, tracht Smith de ruggegraat van de achterban van het patriotisch front, die gevormd wordt door de frontlijnstaten, te breken. Nog steeds volgens Mugabe weten zowel Vorster als Smith dat hun machtspositie ten einde is. Zij proberen een laatste lag te beslechten. De strijders van het patriotisch front zien zich nu al geplaatst tegenover de Zuidafrikaanse soldaten, meer bepaald langs de Limpopo-rivier waar zij een 5 km lange bufferzone proberen te creëren.

INTERVENTIELEGER.

Op het ogenblik is het reeds zo dat Zuidafrikaanse troepen actief deelnemen aan de oorlog. Dit wordt trouwens door minister Owen bevestigd. Mugabe zegt ook dat het patriotisch front in feite niet vecht tegen het leger van Smith, maar tegen Zuidafrikanen en Amerikaanse, Engelse, Franse, Belgische, Canadese, Australische en Westduitse huurlingen. Een tweede argument voor de mogelijkheid van een Westerse interventiemacht is het feit dat Amerikanen en Engelsen meer en meer opteren voor een intern akkoord, en niet meer voor een interne oplossing, dat stelt dat het patriotisch front bepaalt welke onderdelen van het leger van Smith op hun post zouden mogen blijven. Dit is een fundamentele eis van het patriotisch front, waar zowel Amerikanen als Engelsen mee instemden. Het is ook een van de hoofdvereisten voor het samenroepen van een meerpartijen-conferentie. De houding die de V.S. en Engeland nu aannemen maakt het naleven van de aangegeven verbintenissen onmogelijk.

Tenslotte stelt Mugabe dat Engelsen en Amerikanen al een plan zouden hebben ontworpen om een interventiemacht te sturen. Welke deze plannen zijn is volgens hem moeilijk te bepalen. Wel suggereerden Owen na de inval in Shaba dat Engeland eventueel ook een 'reddingsploeg' naar Rhodesië zou kunnen sturen. Hier-

Mugabe (patriotisch front)

bij sprak hij over het redden van blanken en kleurlingen. Mugabe en zijn patriotisch front beschouwen dit plan als een poging om wegen tot interventie te scheppen, getuige op het spoedig ineenstorten van het regiem van Smith. De persoonlijke stelling van Mugabe is dat -als het zover is- Engeland en de V.S. zullen trachten de situatie te redden door een interventieleger de overwinning van een guerillabeweging te verhinderen. Volgens Mugabe is de nederlaag van de imperialistische krachten in Angola geen reden om nochmaals een samenwerking op touw te zetten, ditmaal om Zimbabwe te veroveren. Mugabe kan zich best voorstellen dat op een identieke wijze als in Zaïre een interventiekorps in Rhodesië zou opereren. De Verenigde Staten zullen het, aldus Mugabe, zeker vermijden om rechtstreeks troepen te sturen, maar zij zullen de samenstelling en het op been brengen van zo'n interventiekorps steunen. Volgens Mugabe zullen Zuid-Afrika en andere buurlanden als interventiebasis gebruikt worden.

BOLIVIA: NIEUW GROOTSCHEEPS IMMIGRATIEPLAN ONTHULD.

Onder de regering van generaal Banzer werd zoals bekend het plan gesmeed om 150.000 blanke Zuid-Afrikanen naar Bolivia over te brengen. Dit plan zou neerkomen op een overplanting van het apartheidssysteem en een verdere achteruitstelling van de indiaanse bevolking die de grote meerderheid van de bevolking uitmaakt. Het bekendworden van deze plannen veroorzaakte een heftige reactie zowel binnen als buiten Bolivia. De militaire regering zag zich genoodzaakt om de plannen uit te stellen, zij het dat de eerste Zuid-Afrikanen al gesignaleerd waren in het oostelijke deel van het land. (Bolivia-informatieblad nr. 272)

Op het vlak van de migratiepolitiek deed president Pereda niet veel onder voor zijn voorganger: de 28ste november bracht de MIR (Beweging van Revolutionair Links) nieuwe migratieplannen van de regering Pereda aan het licht. De regering blijkt in het geheim plannen te hebben goedgekeurd om 40.000 Laotianen vanuit Thailand over te brengen naar het oostelijke departement Beni. Deze onthulling werd kracht bijgezet door een aantal documenten die het bestaan van deze plannen onweerlegbaar aantoonde.

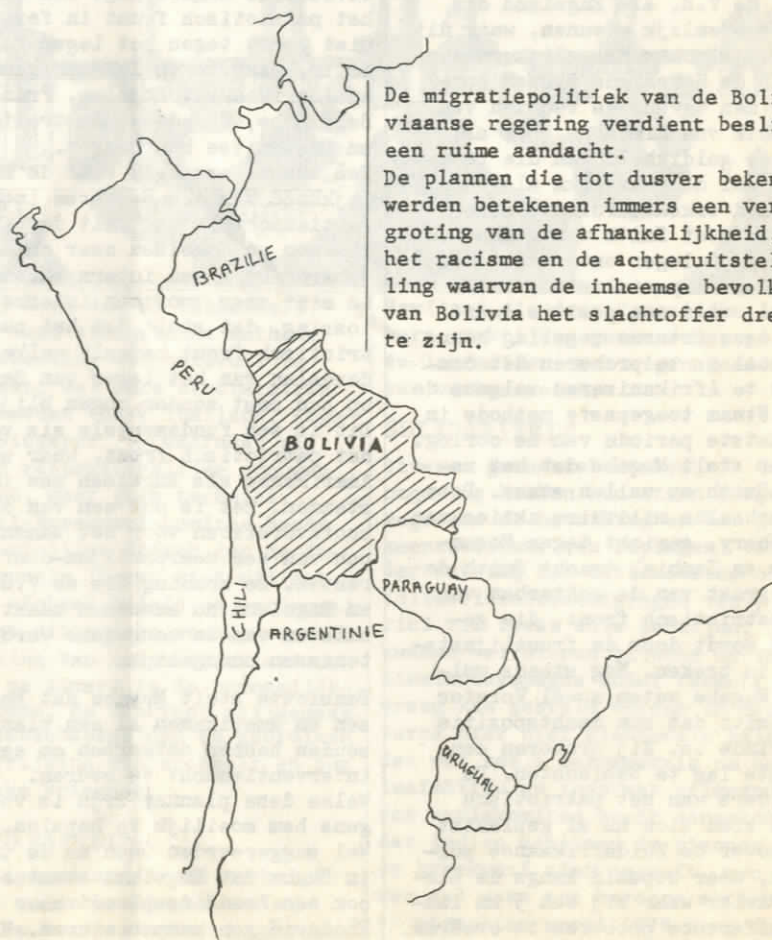
PLANNEN OP INTERNATIONAAL NIVEAU.

Het bedoelde project werd voorgesteld door de organisatie "Food for the Hungry", waarvan het hoofdkantoor gevestigd is in Vancouver, Canada. De voorzitter van deze organisatie beschrijft het plan om veertigduizend Indochinese vluchtelingen naar Bolivia te transporteren als "een gelukkige bladzijde uit de geschiedenis van de mensheid". Het project wordt geleid en gefinancierd door de Verenigde Staten, bijgestaan door organisaties zoals het Peace Corps, de "Inter Agency Task Force for Indochina Refugees" van het Amerikaanse State Department, de "Evangelische Christelijke Kerk" en vertegenwoordigers van het 'Instituto Linguistico de Verano' in Bolivia. Zoals bij het immigratieplan voor

Voor het Boliviaanse volk houdt hetgeen dat Strauss probeert te verbergen een gevaar in. De toekomstige immigranten zijn immers vluchtelingen die uit Laos weg-trekken op het ogenblik dat hun volk een proces doormaakt dat gericht is op bevrijding. Door de emigratie uit hun vaderland maken ze zich volledig afhankelijk van de hulp van de Verenigde Staten, en worden zo gewillige medewerkers van het State Department. Het is dan ook niet toevallig dat het project gesteund wordt door personen als de vrouw van de voormalige Noord-Amerikaanse ambassadeur in Cambodja, door prins Peter van Griekenland en Denemarken en door de vrouw van de Nicaraguanse president Anastasio Somoza, lid van "Food for the Hungry".

WEERSLAG OP BOLIVIA ZELF.

De migratiepolitiek van de Boliviaanse regering verdient beslist een ruime aandacht. De plannen die tot dusver bekend werden betekenen immers een vergroting van de afhankelijkheid, het racisme en de achteruitstelling waarvan de inheemse bevolking van Bolivia het slachtoffer dreigt te zijn.

PROTESTMOTIE, GERICHT AAN DE HEER P. VANDENBUSSCHE, DIREKTEUR -GENERAAL VAN DE B.R.T.

Geachte Heer,

Via het medium radio krijgen vrouwen en de vrouwenproblemen de laatste tijd een zekere aandacht, oa. in het programma Maatschappelijk: Vrouwen in de Samenleving van dinsdagmiddag (16u.). Dit programma wordt naar ons gevoelen door vrouwen druk beluisterd (in de mate dat ze er de kans toe hebben op dat uur) en in de meeste gevallen goed gevonden. Gelet op de grote mogelijkheden die vrouwen oa. in Italië en ook in Nederland hebben, om via de radio te werken naar vrouwen toe, om zelf eigen programma's te maken...verhoopten wij UITBREIDING van de zendtijd door en voor vrouwen ook hier in Vlaanderen (in navolging van Wallonië). En wat vernemen we tot onze ontsteltenis? In de uitzending van 19 december 1978 wordt zomaar aangekondigd dat die uitzending de laatste is geweest in de reeks. De B.R.T. denkt er dus aan het programma Vrouwen in de Samenleving (én Maatschappelijk als geheel ??) te laten verdwijnen! Er zouden redenen worden aangevoerd als personeelstekort! (en al die werklozen dan?). Voor ons zijn dat drogredenen. Wij als Dolle Mina protesterend ook met klem tegen het verdwijnen van het vermelde programma. Wij vragen, eisen in tegenstelling daarmee het blijven bestaan van dat vrouwenprogramma en indien mogelijk uitbreiding ervan zodat zoveel mogelijk vrouwen er kunnen in aan bod komen. Daarnaast vragen we ook aandacht voor het meest geschikte uur voor zendtijd van een programma dat bedoeld is voor vrouwen (dat is wellicht niet tussen 16-17u., maar eerder iets vroeger of in de voormiddag tussen 10 en 12u.?). Wij vinden dat zeker de radio aandacht moet hebben voor de grote helft van de burgers in dit land. Het laten bestaan van dit programma zal daar een klein bewijs van zijn.

Met dank voor Uw aandacht,
Dolle Mina-Gent
W.Tellstraat 13
9000 GENT.

PERSMEDEDELING NAMENS DE FEMSOC-GROEP 'RODE MARIANNE' VAN HET VROUWENHUIS HASSELT

Wij protesteren met klem tegen de zogenaamde 'Miss Hasselt Verkiezing' die ingericht werd door enkele kranten en Hasseltse handelaren op 22 december. De deelnemende vrouwen worden door de inrichters misbruikt om reclame te voeren. Reclame is niets anders dan de veruiterlijking van een systeem dat op uitbuiting berust. Alles is er tot koopwaar in herleid: intelligentie, creativiteit, levensvreugde, liefde, sex, de schoonheid van een vrouwenlichaam... Een 'Miss Verkiezing' werkt mee om het bestaande beeld van de vrouw en de ideologie die daarbij hoort in stand te houden. In dit geval de ideologie van de vrouw als lustobject en paradepaard. Men vertrekt bovendien van het standpunt dat er tussen de vrouwen rivaliteit zou bestaan omtrent hun uiterlijk. Men vindt dat 'normaal'. Wij doen daar niet aan mee. Wij feministen ontkennen niet dat de vrouwegezichten en -lichamen in Libelle, Avenue... mooi zijn, dat de deelnemende meisjes van 'Miss Hasselt' ongetwijfeld mooi zullen zijn. Schoonheidskoninginnen en sexobjecten zijn immers mooi. Een aanval op hen kan verward worden met een aanval op de schoonheid zelf. De echte vraag is: zijn deze vrouwen mooi op een menselijke manier? Wordt het hen toegestaan van emoties te vertonen die 'niet passen bij een vrouw'? Mogen ze mooi zijn op een wijze anders dan het huidige schoonheidsideaal? Vindt men dat hun schoonheid afneemt als er geen artificiële hulpmiddelen gebruikt worden? Imitiert hun schoonheid niet de totaal andere schoonheid van een tijldoos, emotioneel onbezield object? Wij willen als vrouwen recht hebben op onze individuele schoonheid. Wij willen niet worden voorgeschreven hoe wij er moeten uit zien. Wij verzetten ons tegen de verkommerialisering en de schaamteloze uitbuiting van de deelnemers en van alle vrouwen door de inrichters van zulk een grof spektakel. Wij zijn niet hysterisch, zijn geen 'manwijven', zijn geen jaloerse lelijkheids... Wij zijn vrouwen, wij zijn mensen.

PERSKOMMUNIEKE VAN HET ZAIRE KOMITEE: SOLIDAIR MET DE ZAIRESE KERK?

Op initiatief van de Pauselijke Missiewerken wordt op 6-7 januari 1979 opnieuw een zgn. "Afrikadag" georganiseerd. In ons land staat dit initiatief in het teken van de solidariteit met de Kerken van Zaïre, Rwanda en Burundi. Naar aanleiding van deze Afrikadag wenst het Zaïre Komitee de aandacht van de publieke opinie te vestigen op de dubbelzinnige houding van de hogere Zaïrese geestelijkheid. Enige tijd geleden gaven de bisschoppen van Zaïre een verklaring uit waarin de dramatische toestanden in het land worden beschreven; de ware oorzaken echter worden in dit document verdoezeld. Nochtans bevatte het voorontwerp van de tekst, dat mede door de lagere geestelijkheid werd opgesteld en waarin de stem van de verdrukte Zaïrese boer en arbeider werd gehoord, een scherpe aanklacht tegen het regime van president Mobutu. Deze aanklacht werd in de definitieve tekst door de bisschoppen heel erg afgezwakt. Nadien verstuurden de Zaïrese bisschoppen bovendien nog een vertrouwelijke brief naar president Mobutu, waarin ze hem hun afhankelijkheid aan zijn persoon en aan zijn regime verzekerden. Tijdens een onderhoud met Mobutu bevestigde een delegatie van de bisschoppen dit standpunt trouwens.

De Zaïrese bisschoppen gaan zelfs nog verder in hun dubbelzinnigheid: zij stellen dat de Zaïrese bevolking dubbel zo hard dan vroeger moet werken, dat ieder individu zich op moreel gebied waardiger dient te gedragen, en dat op die manier de moeilijkheden van Zaïre zouden kunnen opgelost worden. President en bisschoppen besloten dan ook dat de

Kerk en Mobutu's eenheidspartij M.P.R. samen aan de "morele herbewapening" van de Zaïrese burger zouden werken. De samenwerking tussen de Zaïrese bisschoppen en Mobutu werd bezegeld bij de inhuldiging van het praalgraf van Mobutu's overleden echtgenote te Gbadolite. De plechtigheden op deze inhuldiging werden door Zaïrese bisschoppen gekoncelebreerd. Dit praalgraf werd gebouwd met het fijnste Italiaanse marmer dat speciaal per vliegtuig naar Zaïre werd gebracht. Terwijl de bevolking honger lijdt, werd voor dit mausoleum 500 miljoen BF. uitgetrokken, waarvan 100 miljoen BF. voor de ceremonie zelf. Een blanke pater van de abdij van Solesmes kwam speciaal naar Gbadolite om een Zaïrees koor in te wijden in de Gregoriaanse zangkunst. De ellendige situatie waarin het Zaïrese volk verkeert is een rechtstreeks gevolg van Mobutu's politiek en van Zaïre's economische en politieke afhankelijkheid. Wanneer de Zaïrese bisschoppen het zo voorstellen dat deze situatie veroorzaakt wordt door het gebrek aan moreel besef van de Zaïrese boer en arbeider, verdraaien zij de waarheid en maken zij zich schuldig aan het in stand houden van het Mobutu-regime dat door vrijwel de ganse bevolking veracht wordt.

Kontaktadressen: Zaïre Komitee
St-Jacobsmarkt 82 Rijkklarenstraat 12
2000 Antwerpen 1000 Brussel
Tel.031/317489 Tel.02/5117529

DE ONSCHULD VAN DONALD DUCK.

Het lang verwachte Jaar van het Kind is eindelijk geboren. En wat zullen we ook nu weer die lieve kleintjes goed behandelen. We zullen ze geven al wat ze nodig hebben: liefde, tederheid, aandacht én strips.

Of we met dat laatste wel zo goed zitten? We willen natuurlijk al het goede voor onze kinderen, maar: is er dan iets fout met die strips?

Volgens Hoe lees ik Donald Duck wel. Het boek onthult op indringende wijze de ideologie achter de onschuldige gewaande Disney-strips. Deze maken deel uit van de Walt Disney Productions-keten, door de Amerikaanse mediakenner H.I. Schiller omschreven als een "cultural empire" met ontzaglijke afmetingen. De strips worden zowat overal ter wereld vertaald én gelezen, en vormen een konstituerend onderdeel van het culturele imperialisme van de Verenigde Staten. Daarvoor heeft ook Chili te lijden gehad. In de periode 1970-1973, onder het bewind van Allende en zijn Unidad Popular, is het heel wat reactie op dat cultuur-imperialisme losgekomen. Het boek van A. Dorfman en A. Matelart, daterend van 1971, moet in die context gezien worden.

Wat zijn nu de belangrijkste resultaten van de inhouds-analytische studie van de twee autors? De figuren die optreden in de Donald Duck-reeks zijn meestal dieren of volkomen a-historische figuren. Door dieren te gebruiken wordt alles, ook de sociale relaties tussen die figuren, in het onveranderlijke, het eeuwige-natuurlijke getransponeerd. Waar dan toch sprekende 'mens-dieren' optreden, worden deze als onsterfelijk en onveranderlijk voorgesteld. Zo worden in feite mensen van vlees en bloed gereduceerd tot abstrakties.

Niet enkel de figuren worden a-historisch ten tonele gevoerd, ook de geschiedenis zelf. De drijfveren van de geschiedenis worden niet in de geschiedenis gezocht, maar in de natuur. De maatschappij waarin we leven wordt daarbij voorgesteld als de perfecte maatschappij, als post-historie. Uiteindelijk betekent dat dat de hele geschiedenis "verdwijnt in de dollarsmeltoven" (p.74). Als dan toch eens een of andere historische figuur dreigt enige invloed uit te oefenen, betekent dat voor Donald automatisch revolutie.

Het overheersende wereldbeeld in d' Disney-strips is dus a-historisch en kapitalistisch geïnspireerd. De geschetste wereld vertoont bovendien totalitaire kenmerken; dat blijkt bv. uit de "demarcatielijn van de macht" die doorheen de verhalen loopt. Iedereen bevindt zich aan deze of gene zijde van de macht; die onderliggen moeten onderdanig en gedisciplineerd zijn, en de bevelen van hogerhand eerbiedigen; wie zich bovenaan bevindt kan zijn willetje opleggen.

De soms paternalistische voorstelling overstijgt deze grens niet. Achter de mooie voorstelling zit dus "de wet van de jungle: wreedheid, chantage, misbruik van iemands zwakheden, afgunst, terreur." (p.39). In die jungle moet je de weg zien te vinden, en wel door middel van het alomtegenwoordige woudlopershandboek, de encyclopedie van standaard-ideeën en konventies. De enige macht die de vrouw in een dergelijke wereld mag uitoefenen is verleidelijk zijn. Maar ook daarin mag zij niet te ver gaan, want dan zou zij uit haar passieve meisjesrol vallen. De vrouw mag, op de keper be-

schouwd, kiezen uit twee soorten pannen: "die waarin het avondeten wordt klaargemaakt, of die waarin de afschuwelijke toverdrank wordt gebrouwen" (43). Sneeuwwitje of Heks, wat zij ook kookt, het is altijd bestemd voor de man.

De problemen van de Derde Wereld moeten natuurlijk speciale aandacht krijgen hier: liever konkreet materiaal dan holle leuzen over cultuurimperialisme. Volgens de bestaande clichés gaan de goeden met het goud van de arme sukkels lopen. Maar ach, die domme inboorlingen beseffen niet eens de waarde van het goud. "Wat zijn ze toch naïef! Als zij hun goud toch niet gebruiken, kunnen wij het beter meenemen, want ergens anders is het goed te gebruiken." (62). In gesimplificeerde vormen wordt de multinational getoond als een "prachtige instelling" (64), die perfect past in het ten tonele gevoerde "neo-kolonialisme, dat de schaamteloze plundering van vroeger afwijst en de inheemse bevolking minimaal laat meeprofiteren van haar eigen uitbuiting." (64).

Zowel in het plaatselijke -westerse- wereldbeeld als in internationale kontekst wordt de arbeider vergeten. Maar wie produceert dan al dat goud en die rijkdommen? Over klassen is in de Duck-strips sowieso geen sprake: "het woord dat Disney's wereld op zijn grondvesten zou doen daveren is klasse" (78). En toch zijn ze er, die klassen; want in de strips moet het geld rollen, en leeft in de zakken van Disney en de klasse waartoe hij behoort. Rijkdom wordt in de getoonde maatschappij dan ook niet verkregen door hard zwoegen; nee, hij wordt voortgebracht met de geest, met lumineuze ideeën, met lampjes die gaan branden. Enkel zo kan rijkdom er uitzien als de meest natuurlijke en onschuldige zaak ter wereld. Konklusies die de auteurs aan hun analyse verbinden: "De fantasiewereld van Pepsi en Seven Up: louter belletjes" (92). Le idee achter het hele gebeuren -ook China zal dat nu gaan ervaren- is: vrije concurrentie en hard werken. In deze uiteindelijk volledig gesloten, verstikken wereld, loopt alles in kringetjes: "verveling - strips lezen - nieuwe verveling, zodat een nieuwe strip wordt gekocht, die wéér verveling brengt, in een eindeloos refrein. Al deze waanzinnige aktiviteit, deze 'vlucht van de verbeelding' is niets anders dan een slang die

zichzelf in de staart bijt. Donald Duck loopt in een kringetje rond op de binnenplaats van de gevangenis. De opleiding in 'verschillende' verhalen is bedrog van de lezer die zo tot een radertje in het repeterende konsumptiemechanisme wordt gemaakt." (p.98-99). En toch, zo mekkeren sommigen, vormen deze strips niet juist een middel om kinderen duidelijk te maken wat er mis is in de wereld? U-Inderdaad, er zit een scheutje kritiek in de Disney-koffie. Uiteraard is alleen die kritiek doegestaan die al gemeengoed is; het cliché-gemopper waaraan iedereen, arm of rijk, dom of intelligent, groot of klein, wel eens meedoet. Op die manier wordt een democratische façade opgetrokken, die moet verhinderen dat de zogenaamde vrijheid van meningsuiting en opvattingen worden ontmaskerd. "Kritische noten worden door deze strips gestrooid om de schijn te wekken van pluralisme en krities inzicht." (113). Och God, wat 'n drukte om zo'n strip, hoor ik al roepen. Maar staat daar toch niet op p. 7 (in de inleiding van Max Arian) dat de kritiek op de strips "toe te passen is op veel uitingen van cultuur en massakultuur uit de Verenigde Staten en Europa"?

ARIEL DORFMAN & ARMAND MATTELART, HOE LEES IK DONALD DUCK?, SUN (Sunschrift 132), 1978 (PARA LEER AL PATO DONALD, 1971), 225 Fr..

UITGAVE VAN DKLJ EN RODE JEUGD.

Dit nieuwe blad heeft nog geen naam. Het wordt uitgegeven door de leden van DKLJ en van de Rode Jeugd. Deze twee organisaties werken naar de uitbouw van een progressieve jongerenbeweging.

Democratische DKLJ ontstond in 1974 als Democratische afsplitsing van de KJLJ (Katholieke Landelijke Jeugd).

DKLJ evolueerde naar een democratische strijdorganisatie van jonge mensen, zowel binnen de stad als op de buiten.

DKLJ voelde de noodzaak aan samen te werken met personen en groepen die in dezelfde richting een strijd bare jongerenbeweging wenselijk uit te bouwen.

De Rode Jeugd is ontstaan door samenwerking aan basisgroepen (kernenergie, ontwapening...) tussen leden van de jeugdbond van Amada en progressieve jongeren uit het Antwerpse.

? wil kritische en actuele informatie geven over muziek, sport, film, hobby's, cultuur, ... Het wil echter ook een blad zijn dat ruime aandacht besteedt aan de talrijke vormen van jongerenprotest tegen onrecht in binnen- en buitenland. Een magazine, waarin jongeren ideeën vinden om in hun gemeente, school, bedrijf, ... te werken aan de strijd, en dit onafhankelijk van kapitaal of partij, met een programma dat de inzichten van de jongeren weerspiegelt.

Het nulnummer beantwoordt alleszins aan deze opzet: art. over Salik, de verkiezingen, aktieverslagen, over de vredesmars, over oorlog en vrede, over de paus en de rijkswacht...

Advertenties worden gratis geplaatst.

Suggesties voor een goede titel zijn welkom.

Abonnement: door het storten van 100 fr. (voor 5 mrs.)

Rek. nr. 320-0731093-74, met vermelding abonnement.

Inlichtingen: Hendriklei 63, 2710 HOBOKEN.

INTERNATIONALE KONFERENZ DEMOKRATISCHE RECHTE VERTEIDIGEN BERUFSVERBOTE AUFHEBEN GEMEINSAM GEGEN DIE VERLETZUNG VON GRUND- UND MENSCHENRECHTEN IN DER BRD

DARMSTADT 27./28. JANUAR 79

INTERNATIONALE KONFERENTIE TEGEN BERUFSVERBOTE.

4.000 uitgesproken Berufsverbote, meer dan 2 miljoen onderzoeken naar de politieke gezindheid van de West-Duitse burger, dit is het resultaat van het nu bijna 7 jaar oude 'Radikalerlass', dat op 28 januari 1972 werd ingesteld en dat van ieder die zijn kandidatuur indient voor een betrekking bij de openbare diensten, verlangt dat hij de waarborg biedt zich voor de grondwettelijke orde blijvend in te zetten.

Rond deze problematiek, die de laatste maanden een belangrijk gespreksonderwerp is binnen de SPD-FDP regering en waarrond een versoepeling in het vooruitzicht wordt gesteld, gaat op 27 en 28 januari a.s. een Internationale Konferentie door onder het motto: 'Demokratische rechten verdedigen, Beroepsverboden opheffen'.

Inschrijven kan bij:

Ingrid Kurz

Schanzenstrasse, 115

2000 HAMBURG 6 BRD

tel: 040/44.98.90